

4ος ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

2015 – 2016

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΜΠΕΛΛΟΥ

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

«ΠΑΓΩΤ»

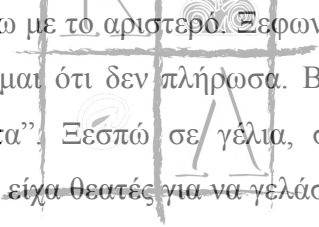
ΠΑΓΩΤ

-Κρέμα, σοκολάτα, φράουλα, μπανάνα

-Μόνο;

-Μόνο.

Βλέπω ακόμα μια πλάτη να απομακρύνεται, εκνευρισμένη και κάπως γλευστική. Έχω πάψει από καιρό να νοιάζομαι. Ή τουλάχιστον έχω πάψει να το δείχνω. Ξεροκαταπίνω και τραβιέμαι μακριά από το καρτσάκι με τα παγωτά- προς το κάγκελο, το πράσινο, το κατά σημεία ξεθωριασμένο και λίγο σκουριασμένο. Ακουμπάω τρία δάχτυλα. Έπειτα τέσσερα. Νιώθω κάτι κρύο, μια πνοή πρωινής δροσιάς που φύλαξε για μένα το μέταλλο, ανάμεσα στη ζέστη της πόλης. Σέρνω το χέρι μου πάνω στο κάγκελο. Στην αρχή αργά-αργά με στραμμένο το κεφάλι στη Ρωμαϊκή Αγορά, σε κάτι πέτρες, δηλαδή, που όμως περιτριγυρισμένες από κάγκελα και σχοινιά, μπλεγμένες με ξύλινα μονοπάτια, μοιάζουν σημαντικότερες. Δε μπορώ παρά να σκεφτώ πόσο λιγότερο σημαντικός μοιάζω εγώ. Κρυμμένος πίσω από ένα καρτσάκι με πέντε μόνο γεύσεις παγωτού. Και με το **Ο** κοκκινισμένης λέξης **ΠΑΓΩΤΟ** στο μπροστινό μέρος να στέκει μισοφαγωμένο πια. Όποια ψεύτικη τελειότητα, μπηγμένη σε ένα χωνάκι, πασπαλισμένη με τρούφα, γκρεμίστηκε τη μέρα που γκρεμίστηκε εκείνο το **Ο**. Θλιβερή μέρα, Έχω υποσχεθεί στον εαυτό μου να μην την σκέφτομαι. Σταματώ να κοιτάζω τη Ρωμαϊκή Αγορά. Κοιτώ ευθεία μπροστά και αρχίζω να σέρνω το χέρι μου γρήγορα και πιο γρήγορα και πιο γρήγορα και τώρα η παλάμη μου γδέρνεται. Κάνω έτσι τον γύρο της Αγοράς. Όπου το κάγκελο σταματά απλώνω το χέρι μου μπροστά δίνοντας θανάσιμες γροθιές στον αέρα, Μετά ξαναπιάνω το κάγκελο και συνεχίζω. Μέχρι να ξαναβρεθώ μπροστά στο καρτσάκι μου και το καταραμένο ξεκολλημένο **Ο**. Με φαντασιώνομαι να τα κλωτσάω με μανία μέχρι να τα δω να γκρεμίζονται και να σκορπίζονται στις ακίνητες πέτρες. Κι όμως, έχω όρεξη για κάποιο αστείο. Κάθομαι πίσω από τον πάγκο και φωνάζω “Εδώ τα καλά παγωτά!”. Βιαστικά τρέχω λίγα βήματα παραπέρα, γυρίζω απότομα και περπατώ ανέμελα προς τον πάγκο “Ω! Πόσο θέλω ένα παγωτό. Πείτε μου- τι γεύσεις έχετε;” Τρέχω πάλι πίσω από τον πάγκο. Χαμογελώ. “Κρέμα, σοκολάτα, φράουλα, μπανάνα, φιστίκι”, Βγαίνω και στέκομαι μπροστά από τον πάγκο. “Οι αγαπημένες μου!” Ξανά πίσω από τον πάγκο ανοιγοκλείνω τις θήκες των γεύσεων. Οι κινήσεις μου είναι αρμονικές-μια χορογραφία που την έκανα χρόνια- και οι γνώριμοι ήχοι με ανακουφίζουν. Προσφέρω το χωνάκι στον

αέρα με το δεξί χέρι και το αρπάζω με το αριστερό. Ξεφωνίζω “Ευχαριστώ!” και γλύφω. Κάνω να απομακρυνθώ μα θυμάμαι ότι δεν πλήρωσα. Βγάζω και αφήνω ένα τάληρο στον πάγκο “Κρατήστε τα ρέστα”. Ξεσπώ σε γέλια, σπασμωδικά. Τόσο αστεία η παράσταση που μόλις έδωσα! Δεν είχα θεατές για να γελάσουν. Αλλά γελάω εγώ. Γελάω πολύ. Γελάω όσο δεν έχω γελάσει τόσα χρόνια, αμέτρητα χρόνια. Γελάω και πνίγομαι και φτύνω κομμάτια από φυστίκι και θρυβαλιασμένο χωνάκι. Και γελώ. Το παγωτό λιώνει στο χέρι, στάζει στο παπούτσι, Ένας σκύλος πλησιάζει και το γλύφει. Κοιταζόμαστε για λίγο. Περιμένω να μιλήσει ανθρώπινα και να με κατακρίνει. Ο σκύλος απλώς λιμπίζεται το λιωμένο παγωτό. Πετάγεται, το γραπώνει, φεύγει. Μένω με αίμα, παγωτό και χωρίς γέλιο πια.

Ακολουθώ για λίγο τον σκύλο ως το Μπιτ Παζάρ σέρνοντας το καρτσάκι μου. Στρίβω στην κατηφόρα της Τοσίτσα και το καρότσι θέλει να κυλήσει ανάμεσα στα παλιά καφενεία και μαγαζάκια- να το αφήσω; Ίσως η ταχύτητά του μας ταξιδέψει στην εποχή που πράγματι ανήκουμε. Τελικά γραπώνομαι σφιχτά και στρίβω στη Βενιζέλου ως τη θάλασσα. Εκεί στην ξύλινη προβλήτα, διαλύω το καρότσι. Κρατώ μόνο τις θήκες με το παγωτό, τ’ άλλα τα πετώ στη θάλασσα. Απλώνω τις θήκες κάτω από τον ήλιο, σχεδόν αγγίζουν το νερό.

Ξαπλώνω.

Κλείνω τα μάτια.

Νιώθω κενός, Το ‘χα ανάγκη να νιώσω κενός.

Και πλάι μου- τα παγωτά να λιώνουν σε ρυάκια,

Στο τσιμέντο. Στη θάλασσα. Στην τσιμεντένια θάλασσα.